

» Del 5 al 23 de juliol de 2006

La fi per fi
de Peter Turrini

Traducció Jordi Pujol i Thomas Sauerreig

L'home Jordi Figueras

Direcció Thomas Sauerreig

Assistència en la posada en escena Hans Richter

Ajudant de direcció Albert Prat

Escenografia Paula Miranda

Construcció escenografia Xarri

Disseny de llums Alberto Barberà

Disseny de so Jaume Ferrer

Una producció de la Sala Beckett

Un espectacle subvencionat per la Generalitat de Catalunya (Institut Català de les Indústries Culturals).

Agraïments Luís Martí, Ramon Simó i Carles Batlle

De dimarts a dissabte a les 22 h

i d'entrades a les 19 h

Preu: 15 euros

Sínopsi

Què faries tu si t'hagués sortit tot bé a la vida, si haguessis fet tot el que volies, viscut, viatjat, estimat, si haguessis tingut una família i un gran èxit professional, si fins i tot haguessis escrit un llibre? I de sobte t'adones que aquesta persona no ets tu... L'obra *La fi per fi*, del conegut autor austríac Peter Turrini (a Barcelona en vam poder veure *Caga de rates*), comença així: "Ara compta fins a mil i em mato". Un monòleg divertit, cínic, agut i emocionant.

» Del 27 de juliol al 5 d'agost

Vells temps
de Harold Pinter

Versió Rosa Novell

Direcció Víctor Pi

Kate Rosa Novell

Anne Rosa Renom

Il·luminació Albert Faura (A.A.I.)

Espai escènic Sebastià Brosa

Vestuari Mercè Paloma

Ajudant de direcció Iban Beltran

Producció executiva Jordi Puig "Kai"

Direcció Rosa Novell

Una coproducció del 30 Festival de Barcelona GREC i Sala Muntaner

Agraïments Roser Blanch

De dimecres a dissabte a les 22 h

i d'entrades a les 19 h

Preu: 15 euros

Sínopsi

Una habitació, un home i la seva dona. Ell és un director de cine, ella espera l'arribada d'una vella amiga amb qui compartia pis i a qui fa vint anys que no veu. Quan finalment arriba, la retrobada és més desconfiada que feliç, més aspra que dolça. Què passa entre aquest home i aquestes dues dones que tenen l'ambient? Quina relació van tenir elles dues? Quins secrets amaguen els tres personatges? Què va passar vint anys enrere que fa que ara se sentin incòmodes? Es repetirà la història? Considerada com una obra mestra de la literatura del segle xx, *Els vells temps* és, per a molts, la millor de les obres de Pinter. Els seus treballs neixen d'una imatge visual molt poderosa. Ambientades sovint en una habitació, són peces que mostren uns personatges vulnerables, amenaçats per un món exterior inquietant i enigmàtic, que lluiten per ser ells mateixos, per sobreviure en una societat hostil. A *Did Times* (1971) Pinter desenvolupa un dels seus temes preferits: l'abús i la intimidació que pateixen els fràgils, els passius. Inquietant, bella, poètica, *Did Times* és una fascinant reflexió sobre el desig, sobre la passió, sobre la lluita per posseir i l'altre.

temps

vells

per fi

La fi

Sala Beckett

De Peter Turrini
Del 05 al 23/07/06

De Harold Pinter
Del 27/07 al 05/08/06

“Ara compto fins a mil i em mato.” Un inici

d’obra ben austríac (és ben conegut de tothom d’estranya i quasi morbosa relació entre els austríacs i la mort). *La fi per fi*, de Peter

Turrini, es va estrenar a Viena, ciutat culta, melòmana, noctàmbula i decadent que van habitar Freud, Schnitzler o Mahler.

Hi ha un home que compta, a poc a poc; de tant en tant s’atura, fa petites o extenses

marrades per tots els racons de la seva vida:

ha estat un periodista brillant, un seductor,

un líder, un home admirat, desitjat, envejat...

No pot oblidar que encara és un mestre de la paraula, ni tan sols ara que el trobem cara

a cara amb la mort.

En un to lleuger i cònic, aquest home ens

explica com va decidir d’abandonar

l’existència infructuosa de l’idealista romàntic per tal d’assumir les regles de l’èxit

necessari, tal com marquen els valors socials

establerts. Converteix en una persona *felig* i

triomfant, però, un bon dia es mira al mirall

i només hi veu un individu que no és ell.

Després d’aquest terrible descobriment,

l’home opta per enfonsar-se en una existència

de ressons beckettians. “Les teories sobre

el suïcidi! són totes falses”, diu. Ben mirat, es

tracta tan sols de la “instauració del silenci”.

Una obra emocionant i divertida; una macabra

dansa de la mort al ritme d’un recompte que

no estem segurs si volem que arribi, per fi,

a la fi o no. I, malgrat tot, hi arriba.

Thomas Sauerleig

“Ha sospesat totes les maneres de morir i les he rebutjades totes. Saltar per la finestra em semblava massa arriscat, podria sobreviure i quedar-me invàlid. Pastilles ja n’he pres, sense èxit. Durant un temps vaig considerar d’escalar-me amb el cotxe contra la paret, però això no faria altra cosa que augmentar l’estadística d’accidents i li trauria a la meua mort el toc de distinció. Parlar-me també ho trobo massa comú. La injecció em sembla massa patètica,

a més a més, t’estàs cridant no sé quants minuts abans d’expirar. Un tret al cap és el més raonable.” La fi per fi de Peter Turrini

Peter Turrini

(St. Margarethen/Kärnten, Àustria, 1944)

Es va educar a Maria Saal. De 1958 a 1963 va cursar els estudis superiors i va estudiar a l’Acadèmia de Comerç. De 1963 a 1971 va desenvolupar professions diverses. Actualment viu de

l’escritura entre Viena i Reiz. És autor d’una extensa obra formada per textos teatrals, guions, poesia, artícles, conferències i traduccions. Entre les seves obres destaquen, a més de *Cap de rates i La fi per fi* (ambdues estrenades a la Sala Beckett), *Alpenglühnen* (1992); *Die Schlicht um wien* (1995); *Liebe Mörder. Von der Gegenwart, dem Theater und dem lieben Gott* (1996) i *Die Liebe in Madagaskar* (1998). Algunes de les seves obres han estat adaptades al cinema, a la televisió i a la ràdio. La seva obra és present als teatres de Viena, així com als teatres alemanys i

europaus. Al llarg de la seva trajectòria ha estat guardonat amb diversos premis, entre els quals destaquen el Premi de Literatura de la Ciutat de Viena (1976), el Premi Literari del Ministeri d’Educació i Cultura (1988) i el Premi del Festival Internacional du Théâtre Maubouge. Actualment,

l’alcaldia de Maria Saal, Richard Brachmaler, ha aprovat una iniciativa per constituir un Premi de Literatura Peter Turrini.

Portaveu de la llibertat de les arts, descarat crític social, vist com la “consciència moral i política” del país, Turrini ha esdevingut una institució en la vida cultural austríaca i en l’escena teatral internacional.

Les seves obres, moleses, provocadores i “desagradables” i’han convertit en un autor polèmic que ha representat el renegat en l’alta cultura homogenia del seu país. Però, abans que res,

Turrini és un dramaturg que busca conceptualitzar les seves idees per a la representació dramàtica. Fins i tot quan apareix en les seves facetes de poeta, assagista o activista polític,

Turrini, tal com ell mateix admet, viu i mor per la semiòtica del teatre.

“El principi d’*Old Times* és, al meu entendre, un exponent inequívoc del tema fonamental de la creació verbal de mons passats. En començar l’obra, el matrimoni format per Deeley i Kate es troba a la sala d’estar de casa seva, una masia modernitzada, parlant d’Anna, la vinguda de la qual esperem d’un moment a l’altre. L’únic problema és que Anna ja “hi és” o, com a mínim, la seva silueta es perfila al costat de la finestra que hi ha al fons de l’escenari. L’“arribada” d’Anna es produeix al cap de poc, quan Deeley i Kate encaren parlen d’ella i “*ANNA turns from the window, speaking, and moves down to them* [...]” Aquesta forma d’introduir Anna en l’acció ha suscitat tota mena de comentaris. Des del punt de vista tècnic, se n’ha parlat com si fos una mena de tall cinematogràfic, tot atribuint-li interpretacions diverses. Hi ha qui considera que es produeix un *flashback*, ja que Anna és la materialització del passat. [...] Però també s’ha parlat d’un *flashforward* [...] ja que al cap de poc, Anna es referirà al sopar que acaba de compartir amb Deeley i Kate. [...]

Old Times acaba com un mim. Kate és l’única que no es balluga, mentre que Deeley i Anna, que han esdevingut pecos seus, perquen la postura que reflecteixi allò a què els ha reduït la narració de Kate [...]. Si al principi de l’obra Anna s’estava dreta al costat de la finestra, ara jeu, quieta, com si fos morta. Deeley seu, ensorrat, a la butaca. I Kate, que al començament s’estava arrupida en un dels sofàs, seu, ben dreta, controlant la situació. Sovint s’ha dit que el quadre amb què es clou l’obra, il·luminat de cop i amb la potència màxima, és com una fotografia. Potser caldria parlar de fotograma. [...]

Old Times tracta de la possibilitat de construir i reconstruir verbalment el passat. Pretendri trobar la veritat “certa”, o reduir l’ambigüitat, vol dir nedar contra corrent. El triomf de Kate consisteix justament a impedir el contraatac narratiu dels altres, a reduir-los a la impotència, tot imposant-los el seu món passat.”

Fragmente de Miria Aragay i Saetre: El llenguatge en la producció teatral de Harold Pinter.

Barcelona, PPU, 1992.

Harold Pinter

(Dramaturg, director, actor, poeta i activista polític. Recentment Premi Nobel de Literatura 2005) (Londres, 1930)

del drama anglès de la segona meitat del segle XX”.

Tot i que va entrar al món escènic com a actor, a partir dels anys 50 va començar a escriure.

Autor de 29 obres de teatre, entre les que es troben els seus grans èxits: *L’habitació* (1957), *La festa d’antiversioni* (1957), *El muntaplats* (1957), *El porter* (1959), *L’amant* (1962), *Vells temps* (1970), *Traïció* (1978), *Veus familiars* (1980), *L’última copa* (1984), *Cendres de les cendres* (1996). També és autor dels guions cinematogràfics de pel·lícules tan conegudes com ara *La dona del trient francès* i els films dirigits per Joseph Losey *El sirvient*, *El mensajero* i *Accidente*.

El compromís polític sempre és present en la seva vida i obra. L’any 1949 es va fer objector de consciència i es va negar a posar-se el vestit de soldat. Aquesta resistència li va costar una multa, però també va ser l’inici d’una carrera com a activista polític, defensor de principis com

els drets humans, la democràcia i el moviment antinuclear.

Entre el gran nombre de premis que ha rebut cal destacar: Shakespeare Prize (Hamburg),

European Prize for Literature (Vienna), Pirandello Prize (Palermo), David Cohen British Literature Prize, Laurence Olivier Award i Molière D’Honneur a la seva carrera.